

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. P. P.**, zastoupený JUDr. Milanem Ostrížkem, advokátem se sídlem Sadová 8, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2013, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2016, č. j. 19 Ad 53/2013 – 158,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Milanu Ostrížkovi, advokátu se sídlem Sadová 8, Ostrava – Moravská Ostrava **s e** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydala dne 25. 9. 2012 rozhodnutí č. j. X, kterým zamítla žádost žalobce o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Konstatovala, že žalobci nadále náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, o kterých žalovaná rozhodla v záhlaví specifikovaným rozhodnutím, jež obsahuje pět nečíslovaných výroků (jejich číselné označení Nejvyšší správní soud přebírá z rozsudku krajského soudu a označuje tyto výroky římskými číslicemi):

- Výrokem I. změnila žalovaná napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že od 19. 10. 2010 se žalobci zvyšuje invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, na 4.621 Kč měsíčně.
- Výrokem II. rozhodla, že od ledna 2011 se podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011, zvyšuje základní výměra invalidního důchodu o 60 Kč na 2.230 Kč a procentní výměra invalidního důchodu se zvyšuje o 96 Kč na 2.547 Kč.

Žalobci náleží od ledna 2011 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 4.777 Kč měsíčně.

- Ve výroku III. uvedla, že od ledna 2012 se podle vyhlášky č. 286/2011 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2010, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2010, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2012 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2012 a o zvýšení důchodů v roce 2012, zvyšuje základní výměra invalidního důchodu o 40 Kč na 2.270 Kč a procentní výměra invalidního důchodu se zvyšuje o 41 Kč na 2.588 Kč. Celkem žalobci náleží od ledna 2012 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 4.858 Kč měsíčně.
- Ve výroku IV. rozhodla tak, že od ledna 2013 se podle ustanovení vyhlášky č. 324/2012 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2011, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2011, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2013 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2013 a o zvýšení důchodů v roce 2013, zvyšuje základní výměra invalidního důchodu o 60 Kč na 2.330 Kč a procentní výměra invalidního důchodu se zvyšuje o 24 Kč na 2.612 Kč. Celkem žalobci náleží od ledna 2013 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 4.942 Kč měsíčně.
- Výrokem V. zamítla žádost žalobce o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 odst. 2 písm. b) a c) zákona o důchodovém pojištění. Zároveň konstatovala, že účastníku řízení nadále náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.

II. První rozsudek krajského soudu a zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou, na jejímž základě krajský soud (rozsudkem ze dne 29. 10. 2014, č. j. 19 Ad 53/2013 – 84) rozhodnutí žalované zrušil ve výroku V. z důvodu nesprávného zjištění skutkového stavu a vrátil jí věc k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku krajského soudu; výrokem II. a IV. rozhodl o náhradě nákladů řízení, výrokem III. o odměně advokáta). Dospěl totiž k závěru, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí se u žalobce jednalo již o invaliditu druhého stupně, nikoliv o invaliditu prvního stupně, jak uzavřela žalovaná.

[4] Krajský soud vyšel z posudku posudkové komise MPSV pracoviště Hradec Králové (dále též „PK MPSV Hradec Králové“), který byl vypracován na základě zdravotní dokumentace žalobce, zejména nálezů psychiatrických, psychologických, neurologických a znaleckých posudků, na které žalobce odkazoval. Soud posudek posudkové komise nezpochybnil ani s ohledem na tvrzení žalobce, že byl do posudku nesprávně převzat závěr posudku znalce MUDr. Borise Milbergera z roku 1994 s odvoláním na vyjádření tohoto znalce ze dne 30. 9. 2014. V této souvislosti nevyhověl návrhu na provedení dalšího důkazu, a to doplňujícím posudkem posudkové komise. Soud měl za to, že posudkový orgán měl dostatečnou zdravotní dokumentaci žalobce korespondující s datem podání žádosti i s datem vydání napadeného rozhodnutí žalované.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 Ads 237/2014 – 42 (ve znění opravného usnesení ze dne 17. 4. 2015, č. j. 1 Ads 237/2014 – 47) rozsudek krajského soudu ve výrocích I., II. a IV. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Nejvyšší správní soud nepovažoval za dostatečný způsob vypořádání se s předloženým vyjádřením MUDr. Milbergera ze dne 30. 9. 2014. Krajský soud nijak konkrétně nevysvětlil existující rozpory v posudku MUDr. Milbergera a v jeho následném vyjádření ze dne 30. 9. 2014 týkajícím se funkce pravé dolní končetiny stěžovatele. V tomto vyjádření navíc MUDr. Milberger odkazuje na posudek MUDr. Ch., ze kterého vycházela i posudková komise, vyvodila z něj ovšem odlišné závěry. Zpochybněný závěr MUDr. Milbergera o postižení pravé dolní končetiny žalobce odpovídající 80 – 85 % normy posudková komise přebrala i do svého závěrečného hodnocení a je tedy zřejmé, že z něj při posuzování celkového zdravotního stavu žalobce a určení stupně jeho invalidity vycházela. Uvedená míra oslabení právě dolní končetiny přitom explicitně vyplývala pouze z posudku MUDr. Milbergera ze dne 31. 7. 2013, který je nyní zpochybňován.

[7] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že přetrvávaly pochybnosti o skutečném stavu míry oslabení dolní končetiny žalobce, a tedy o jeho celkovém zdravotním stavu, a to jak ke dni podání žádosti, tak ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované. V řízení před krajským soudem nebyl spolehlivě zjištěn zdravotní stav žalobce a došlo tak k jiné vadě řízení, která měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. V tomto ohledu proto soud shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, a z toho důvodu jej zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Ponechal však v platnosti výrok III. napadeného rozsudku týkající se náhrady nákladů ustanoveného zástupce, na jehož znění nemá závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku vliv. Krajský soud pak zavázal, aby se v dalším řízení konkrétně zabýval uvedenými rozpory týkajícími se zdravotního stavu žalobce, případně věrohodností vyjádření MUDr. Milbergera ze dne 30. 9. 2014, či v případě potřeby doplnil dokazování.

III. Nové posouzení věci krajským soudem

[8] Krajský soud následně v záhlaví popsaným rozsudkem rozhodl stejně jako v případě svého prvního (Nejvyšším správním soudem zrušeného) rozsudku. Soud nejdříve vyžádal doplnění posudku posudkovou komisí MPSV v Hradci Králové. Ta setrvala na svém předcházejícím závěru. Komise připustila, že v prvoposudku došlo nedopatřením k misinterpretaci procentního vyjádření postižení peroneálního nervu následkem úrazu v roce 1992 a 1995, které je uvedeno ve znaleckém posudku MUDr. Milbergera ze dne 3. 9. 2013. Na základě i nově doloženého neurologického nálezu MUDr. Milbergera ze dne 30. 9. 2014 posudková komise sdělila, že ve znaleckém posudku šlo především o kvantifikaci možného poškození n. peroneus v důsledku úrazu z roku 1992 a 1995. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti považuje PK MPSV Hradec Králové nadále depresivní poruchu středně těžkou, tak jak je uvedeno v prvoposudku ze dne 16. 9. 2014. Další zdravotní postižení, tedy i postižení pravé dolní končetiny, nezpůsobují samostatně větší pokles pracovní schopnosti než rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

[9] Dále soud vyžádal i srovnávací posudek, který vypracovala dne 7. 7. 2016 posudková komise MPSV v Praze, a to se zcela shodným závěrem jako posudek PK MPSV v Hradci Králové. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojistěnce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 4c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozpětí 30 % - 45 %. Posudková komise stanovila míru poklesu pracovní schopnosti na 45 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu (neurologické

postižení) se podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10 %, celkově činila 55 %. Posudková komise stanovila celkovou míru poklesu pracovní schopnosti na 55 %.

[10] Krajský soud provedeným řízením a dokazováním dospěl k závěru, že žalovaná ve správním řízení ve výsledku zhodnotila zdravotní stav žalobce jako dlouhodobě nepříznivý s poklesem pracovní schopnosti jak k datu podání žádosti, tak i k datu vydání napadeného rozhodnutí, tj. k 25. 11. 2013 o 45 %.

[11] Pokud se týká postižení pravé dolní končetiny, jehož nedostatečné posudkové zhodnocení vytkl Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku, pak obě posudkové komise dospěly ke shodnému závěru, že z pohledu funkčního postižení, což je pro posudkové hodnocení ve vztahu k určení invalidity rozhodující, bylo by možné posudkově hodnotit dle kapitoly XV, odd. B, pol. 13 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti jen v rozpětí 30 - 35 %, a to i se zohledněním postižení peroneálního nervu. Posudková komise MPSV v Hradci Králové ve svém doplňujícím posudku zaměřeném právě na posouzení této otázky zdůraznila, že na základě doloženého neurologického nálezu MUDr. Milbergera ze dne 30. 9. 2014 ve znaleckém posudku šlo především o kvantifikaci možného poškození n. peroneus v důsledku úrazu z roku 1992 a 1995. Na obtížích dolní končetiny se může odrážet i vertebrogenní algický syndrom při degenerativních změnách páteře s chronickou lehkou radikulopatií L5 vpravo. Bolesti a obtíže jsou kolísavého charakteru v závislosti na počasí, námaze, celkovém zdravotním stavu a psychických potížích, oslabení hybnosti pravé dolní končetiny je částečné.

[12] Vzhledem k tomu, že u žalobce bylo prokázáno, že k datu napadeného rozhodnutí se již u něj jednalo o invaliditu druhého stupně, soud výrok v části týkající se žádosti o změnu výše invalidního důchodu (výrok V.) pro vady řízení z důvodu, že ve správním řízení nebyl zjištěn objektivně skutkový stav, zrušil a vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná o nároku znovu rozhodne, přičemž bude vycházet z právního názoru soudu, že u žalobce se ke dni 18. 6. 2012 (k podání žádosti) jednalo o invaliditu prvního stupně a k datu 25. 11. 2013 se již jednalo o invaliditu druhého stupně.

IV. Kasační stížnost

[13] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Stěžovatel nejprve shrnuje vývoj svého případu. Dosud žádná posudková komise se nezabývala stěžovatelskými obrovskými cévními problémy v postižené noze, které jsou důsledkem úrazu v roce 1995. Přičemž ihned po úrazu byl z těchto důvodů dlouhodobě léčen prof. M. (jeho zprávy zaslal každé posudkové komisi). Zničené nervy a cévy v noze jsou dle stěžovatelovy neuroložky „vražednou kombinací“, neboť slabý tlak v cévách propouští do těchto míst jen nepatrné množství léků na bolest a proto je strašná bolest stálá. Posudkové komise zavírají oči před zprávami „cévařů“ a vůbec se o nich nezmiňují, ačkoli jim stěžovatel vše poslal (zejména měření EMG MUDr. Ch. ze dne 31. 7. 2013). Stěžovatel chce pouze, aby posudková komise zohlednila lékařské zprávy cévních lékařů spolu se zprávami neurologa, ambulance bolesti, rehabilitačních lékařů, z hospitalizací v nemocnici a dále aby dobře prostudovala lékařské zprávy psychiatra a psychologa.

[15] Stěžovatel dále připomíná, že chtěl vyloučit JUDr. Záviskou z rozhodování svého případu. Její podjatost se projevila i v určení nákladů, které stěžovateli vznikly v souvislosti s řízením u soudu. Určila náklady pouze ve výši 150 Kč (cesta vlakem z Českého Těšína do Ostravy), ačkoli stěžovatel není schopen veřejnými dopravními prostředky cestovat). Stěžovatel požadoval 3.655 Kč za desítky dopisů k soudu (zejména podání žaloby se stovkou příloh), podání na posudkové komise, dopisy na Nejvyšší správní soud apod.

[16] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud k jeho kasační stížnosti rozsudek krajského soudu zrušil. Současně požaduje, aby krajský soud rozhodl, že stěžovateli náleží invalidita třetího stupně již ode dne, kdy podal žádost o přiznání invalidity třetího stupně (tj. od 18. 6. 2012), a to s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % počínaje druhým dnem od doručení žalobního návrhu do zaplacení společně s náklady ve výši 3.667 Kč.

[17] Žalovaná se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud se v posuzované věci nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny veškeré podmínky řízení o dané kasační stížnosti. Zdejší soud přitom shledal, že kasační stížnost není přípustná.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že posudky, z nichž krajský soud vycházel, nejsou úplné, neboť se nezabývaly cévními problémy v postižené noze, které jsou (stejně jako poničené nervy) důsledkem úrazu v roce 1995. Tím došlo k nesprávnému posouzení stupně stěžovatelovy invalidity (míry poklesu jeho pracovní schopnosti podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Stěžovatel z tohoto důvodu požadoval, aby krajský soud změnil výrok V. rozhodnutí žalované tak, že mu bude přiznána invalidita třetího stupně (namísto rozhodnutím přiznané invalidity I. stupně), a to od data podání žádosti, tj. 18. 6. 2012 (namísto od data vydání rozhodnutí, tj. 25. 11. 2013).

[20] Dle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

[21] V judikatuře Nejvyššího správního soudu převažoval od počátku takový výklad citovaného ustanovení, který byl podán např. v usnesení ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2003 – 48: „*Stížností směřující jen proti důvodům rozhodnutí je třeba rozumět kasační stížnost, která směřuje toliko proti odůvodnění rozhodnutí soudu a nenapadá výrok tohoto rozhodnutí.*“ Kasační stížnost, která směřuje jen proti odůvodnění rozhodnutí soudu, je v souladu s tímto výkladem § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítne.

[22] Je pravdou, že se v judikatuře Nejvyššího správního soudu vyskytla i stanoviska jiná, která dovozovala přípustnost kasační stížnosti i úspěšného účastníka řízení před krajským soudem, který brojil proti, dle jeho názoru, nesprávnému závaznému právnímu názoru krajského soudu, nebo v případech, kdy by kasační soud shledal takové vady kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu, k nimž je povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 – 61, ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 48/2011 – 66, ze dne 24. 10. 2012, č. j. 3 Ads 33/2012 – 30, a ze dne 9. 1. 2014, č. j. 3 Ads 20/2013 – 19).

[23] Převažující první názor ovšem potvrdil a dosavadní judikaturu tím definitivně sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41 (publ. pod č. 3321/2016 Sb. NSS), v němž přijal následující zobecňující závěr: „Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná.“

[24] Shora zmíněné usnesení rozšířeného senátu bylo vydáno až poté, co Nejvyšší správní soud rozhodl o první kasační stížnosti stěžovatele (rozsudkem ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 Ads 237/2014 – 42). Pravidlem je, že Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil, přičemž tato vázanost právním názorem se bezpochyby vztahuje i na posouzení přípustnosti kasační stížnosti. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56 (publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS), je ovšem tato vázanost prolomena mimo jiné v případech, kdy dojde k podstatné změně judikatury, kterou je Nejvyšší správní soud povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane např. tehdy, uváží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti o rozhodné právní otázce jinak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Taková situace nastala v nyní souzené věci. Nejvyšší správní soud proto v řízení o opakované kasační stížnosti stěžovatele musí reflektovat právní názor vyslovený v usnesení rozšířeného senátu popsáném v bodě [34] tohoto rozsudku.

[25] Stěžovatel se žalobou dle jejího petitu i obsahu domáhal, aby krajský soud zrušil výrok V. rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2013, č. j. 540 820 3174/315-LP, resp. stejně jako v kasační stížnosti se domáhal toho, aby mu byl přiznán invalidní důchod III. stupně, a to již od data podání žádosti, tj. 18. 6. 2012. Soudní řád správní krajskému soudu neumožňuje změnit napadené rozhodnutí správního orgánu, ale v případě, že shledá jeho nezákonnost, může rozhodnutí „pouze“ zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení (srov. § 78 s. ř. s.). Tak postupoval krajský soud i v nyní souzené věci. Na základě provedeného dokazování shledal, že žalovaná pochybila, pokud ke dni vydání svého rozhodnutí přiznala stěžovateli invalidní důchod pouze pro invaliditu I. stupně a nikoli pro II. stupeň, a pro tuto vadu rozhodnutí ve výroku V. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Stěžovatel tedy byl v řízení před krajským soudem plně procesně úspěšný, a v kasační stížnosti nenamítá, že měl krajský soud výrokem ve věci rozhodnout jinak (tedy, že měl např. zrušit i další výroky rozhodnutí, či žalobu zamítnout).

[26] Podstatné je také to, že, jak vyplývá ze správního spisu, žalovaná mezitím v souladu s předmětným rozsudkem krajského soudu znovu rozhodla o námitkách stěžovatele, a to tak, že rozhodnutím ze dne 29. 1. 2015, č. j. 540 820 3174/315-LP, své předcházející rozhodnutí ve výroku V. změnila tak, že stěžovateli přiznala od 25. 11. 2013 invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Proti tomuto novému rozhodnutí žalované vydanému v námitkovém řízení měl stěžovatel možnost podat novou žalobu ke krajskému soudu a následně případně kasační stížnost, čímž by si zajistil možnost meritorního posouzení svých námitek, jež se týkají i tvrzeného nároku na invalidní důchod v období od 18. 6. 2012 do 24. 11. 2013 a případně též stupně jeho invalidity, Nejvyšším správním soudem (srov. bod 47 usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 91/2013 – 41).

VI. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[27] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je z důvodu dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítá.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[29] Stěžovateli byl pro řízení před krajským soudem ustanoven advokát; toto zastoupení s ohledem na § 35 odst. 8 věty poslední s. ř. s. trvalo i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě hradí odměnu a hotové výdaje zástupce stát. Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal kasační stížnost jak sám, tak prostřednictvím tohoto ustanoveného zástupce. Z textu kasační stížnosti je však zjevné, že ji nese-psal ustanovený zástupce, ale přímo stěžovatel. Ustanovený zástupce tak v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby, kterým by přispěl k ochraně práv stěžovatele. Nejvyšší správní soud mu proto odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu